

Krajský soud v Brně
Masarykova 31
601 95 Brno

Žalobce: **Ing. Luděk Maděra**
bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín
nar. 12. dubna 1943

Žalovaný: **Krajský úřad Zlínského kraje**
tř. Tomáše Bati 21, P.O. Box 220
761 90 Zlín

**Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu
s žádostí o nařízení poskytnutí požadovaných informací**

Dvojmo
Doporučeně s dodejkou

Seznam příloh:

1. žádost o poskytnutí informací ze dne 25. února 2008
2. rozhodnutí Magistrátu města Zlín o částečném zamítnutí žádosti č.j. S00JP00EKK8A ze dne 11. března 2008
3. odpověď na žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. č.j. S00JP00EKK95 ze dne 11. března 2008
4. odvolání proti rozhodnutí o částečném zamítnutí žádosti ze dne 31. března 2008
5. rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje sp.zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du ze dne 25. dubna 2008

I.

Podáním ze dne **25. února 2008** se žalobce obrátil na Magistrát města Zlína s písemnou žádostí o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZoSPI**“). Předmětem žádosti byla informace o tom, jaké mimořádné odměny dostal v letech 2000 až 2008 vedoucí oddělení informačních systémů tohoto úřadu.

Dne **17. března 2008** žalobce obdržel rozhodnutí povinného subjektu č.j. S00JP00EKK8A ze dne 11. března 2008, kterým bylo žádosti žalobce částečně nevyhověno. Žalobci byla poskytnuta informace č.j. S00JP00EKK95 o důvodech vyplácení osobních odměn danému pracovníkovi za požadované období, povinný subjekt však odmítl poskytnout žalobci informaci o výši vyplacených odměn.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne **31. března 2008** odvolání, ve kterém se domáhal, aby žalovaný jako odvolací orgán rozhodnutí Magistrátu města Zlína zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.

Dne **28. dubna 2008** obdržel žalobce rozhodnutí žalovaného sp.zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du ze dne 25. dubna 2008, kterým bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil správnost postupu povinného subjektu je nezákonné. Tímto postupem odebral žalovaný žalobci právo na svobodný přístup k informacím. Žalobce se proto podanou žalobou domáhá nápravy.

Důkazy: žádost o poskytnutí informací ze dne 25. února 2008 (příloha č. 1)

rozhodnutí Magistrátu města Zlín o částečném zamítnutí žádosti č.j. S00JP00EKK8A ze dne 11. března 2008 (příloha č. 2)

odpověď na žádost o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. č.j. S00JP00EKK95 ze dne 11. března 2008 (příloha č. 3)

odvolání proti rozhodnutí o částečném zamítnutí žádosti ze dne 31. března 2008 (příloha č.4)

rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje sp.zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du ze dne 25. dubna 2008 (příloha č. 5)

II.

Argumentace Magistrátu města Zlína, ke které se připojil i žalovaný, spočívala na následujících bodech: nemožnost aplikace ustanovení ZoSPI o příjemci veřejných prostředků v důsledku rozporu s ústavním pořádkem, konkrétně Listinou základních práv a svobod, která chrání soukromí zaměstnanců (čl. 7 a 10) a jako předpis vyšší právní síly je jí třeba aplikovat přednostně a dále rozpor se zákonem č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZoOOÚ**“), neboť informace o přesné výši odměn je osobním údajem ve smyslu tohoto zákona.

K tomuto žalobce sděluje následující:

V první řadě je absurdní argument žalovaného, když ten tvrdí, že poskytnout informaci o odměně jeho vedoucího zaměstnance není možné díky prostému poukazu na Listinu základních práv a svobod a jejího ustanovení o ochraně soukromí a osobních údajů (čl. 7 a 10). Ve skutečnosti je ovšem faktem, že stejně jako náš ústavní pořádek zakotvuje právo na ochranu osobních údajů, zakotvuje i právo na informace (čl. 17). Obou těchto práv se lze domáhat pouze v rámci zvláštních prováděcích zákonů a při střetu těchto dvou práv nelze ztrácet ze zřetele fakt, že jde o **dvě zcela rovnocenná ústavně zaručená práva**, a je třeba pečlivě hledat rovnováhu mezi nimi.

Blíže k tomu stanoví nálezný Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/97 ze dne 2. února 1998: „*Při střetu práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv stojících na stejné úrovni, je především věcí obecných soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu zvážily, zda jednomu právu nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým*“.

Pokud jde o samotnou zákonnou úpravu, z hlediska ZoSPI se musíme vypořádat se dvěma okruhy problémů, a sice jednak s otázkou ochrany osobních údajů, a jednak s otázkou příjemce veřejných prostředků. V první řadě jde tedy o to, zda poskytnutí požadované informace není v rozporu s principy ochrany osobních údajů, druhá otázka směřuje k tomu, jaký má na tento případ vliv ustanovení ZoSPI o příjemcích veřejných prostředků.

(i) ochrana osobních údajů

§ 8a ZoSPI stanoví, že „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“.

Tímto zvláštním právním předpisem bude v první řadě ZoOOÚ, na který ZoSPI dokonce výslovně odkazuje v poznámce pod čarou. Z hlediska ZoSPI tedy není poskytnutí informace, která je osobním údajem ve smyslu ZoOOÚ nemožné, jak tvrdí žalovaný, avšak naopak je zde povinnost takovou informaci poskytnout, bude-li takový postup v souladu s tímto zvláštním zákonem.

Pokud jde o samotný pojem osobního údaje, ten vymezuje § 4 písm. a) ZoOOÚ jako „*jakoukoli informaci týkající se určeného či určitelného subjektu*“. V daném skutkovém stavu tedy předmět žádosti o informace, informace o přesné výši odměn vedoucího oddělení správního úřadu, osobním údajem patrně bude.

Pokud jde o nakládání s osobními údaji, tzv. zpracování, kterým ZoOOÚ v legální definici v § 4 písm. e) výslovně rozumí i zpřístupňování či zveřejňování, toto je možné zásadně pouze se souhlasem dotčeného subjektu, tedy zaměstnance. Jedinou výjimku představuje § 5 odst. 2, který taxativně vypočítává případy, kdy je správce osobních údajů oprávněn zpracovávat tyto údaje i bez souhlasu subjektů. Písmeno f) potom stanoví, že takový postup je možný „*pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení*“.

Podle názoru žalobce je údaj o výši odměn určitého vedoucího pracovníka údajem, který vypovídá o úřední činnosti zaměstnance veřejné správy.

V tomto případě tedy převážil zájem na transparentnosti veřejné správy nad právem na ochranu osobních údajů. Podle názoru žalobce by tedy bylo možno poskytnout vyžádanou informaci pouze na základě ZoOOÚ i při neexistenci ustanovení o příjemci veřejných prostředků (viz dále).

(ii) příjemce veřejných prostředků

Bez ohledu na problematiku ochrany osobních údajů obsahuje ZoSPI ještě důležitější ustanovení, které je třeba nepochybně aplikovat na daný případ. § 8b odst. 1 ZoSPI stanoví, že „*povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky*“. Druhý odstavce pak toto ustanovení omezuje tak, že „*ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území*“. Třetí odstavce tohoto ustanovení pak omezuje rozsah informací, které povinný subjekt poskytne o příjemci veřejných prostředků, a sice pouze „*jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků*“.

Toto ustanovení, tedy §8b ZoSPI, pak v poznámce pod čarou odkazuje opět na ZoOOÚ, a sice na další z případů § 5 odst. 2 tohoto zákona, tedy na již zmíněné případy, kdy lze s osobními údaji nakládat i bez souhlasu subjektu, kterého se týkají. Konkrétně jde o písmeno a), které stanoví, že správce může zpracovávat osobní údaje i bez souhlasu subjektu v případech, kdy „*provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce*“, nepochybně tedy i v případech, kdy poskytuje informace jako povinný subjekt dle ZoSPI.

Z tohoto odkazu je zřejmé, že vždy v případech, kdy povinný subjekt poskytuje osobní údaje o příjemci veřejných prostředků v rozsahu stanoveném ZoSPI, jedná v souladu se ZoOOÚ.

Zbývá tak pouze otázka, zda lze vedoucího oddělení správního úřadu v situaci, kdy požívá od správního úřadu mimořádné odměny za své pracovní výsledky, považovat za příjemce veřejných prostředků. Podle názoru žalobce nepochybně ano. Tato odpověď vyplývá již ze samotného výše citovaného ustanovení §8b ZoSPI. Zákon v první řadě vymezuje obecně, že toto ustanovení dopadá na všechny příjemce veřejných prostředků. Takto pojaté ustanovení by však mělo značně široký dosah, a proto zákonodárce výslovně některé případy z jeho dosahu vyjmul. Považoval-li ovšem zákonodárce za nutné výslovně z působnosti tohoto ustanovení vyjmout takové případy, jakými jsou příjemci v oblasti sociální péče, zabezpečení v nezaměstnanosti či podpory státního stavebního spoření, je zřejmé, že i tyto považoval za příjemce veřejných prostředků. Pojímá-li tedy zákonodárce dané ustanovení takto extenzivně, je jisté, že vedoucí oddělení správního úřadu požívající mimořádné odměny je příjemcem veřejných prostředků.

Zájem na transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky tedy v případě příjemců veřejných prostředků převáží jejich právo na ochranu osobních údajů, přičemž tento závěr nepochybně vyplývá z dikce obou příslušných zákonů.

III.

Žalobce má tedy za to, že povinný subjekt měl povinnost informace poskytnout a jeho částečné zamítnutí žádosti **bylo nezákonné**.

Argument žalovaného, že informace není možné poskytnout, neboť jde o osobní informace, jejichž ochrana je zaručena Listinou základních práv a svobod, nemá žádnou oporu v právním pořádku a **je mylný**. Jak již žalobce zdůraznil, právo na informace a právo na ochranu osobních údajů jsou obě rovnocenná ústavně zaručená práva, mezi nimiž je třeba pečlivě hledat rovnováhu. Dle názoru žalobce povinnost povinného subjektu požadované informace poskytnout vyplývá z aplikace ZoSPI a ZoOOÚ. Jednak je vedoucí oddělení státní správy v situaci, kdy požívá mimořádné odměny, příjemcem veřejných prostředků a i kdyby toto ustanovení neexistovalo, tyto informace lze poskytnout na základě aplikace ZoOOÚ, neboť jde o údaj, který vypovídá o úřední činnosti zaměstnance veřejné správy.

Dochází-li pak stávající judikatura k jinému názoru (Krajský soud v Českých Budějovicích, sp.zn. 10 Ca 215/2001 ze dne 24. října 2001 a Krajský soud v Ostravě, sp.zn. 22 Ca 248/2000 ze dne 5. února 2001), žalobce by rád podotknul, že tato judikatura pochází již z počátku roku 2001, kdy existoval do značné míry odlišný legislativní stav. V té době neobsahoval ZoSPI žádné ustanovení o příjemci veřejných prostředků, vztah k ochraně osobních údajů byl řešen jinak a i ZoOOÚ doznal v klíčových ustanoveních změn. Tato judikatura je proto použitelná jen do určité míry, byť sama byla do jisté míry průlomová (např. stanovila povinnost povinného subjektu zveřejnit alespoň souhrn vyplacených částek na určitém oddělení a důvody vyplácení těchto odměn).

Žalobce by dále rád podotknul, že nelze přehlížet fakt, že platy ve veřejné správě nejsou tajemstvím, ale naopak jsou značně transparentní. Ve veřejné správě platí institut tzv. platových tarifů, je tedy vždy zřejmé vzhledem k délce praxe a zařazení zaměstnance, jaký je jeho měsíční plat. Pokud jde navíc o vyšší funkcionáře, vedoucí pracovníky veřejné správy, dopadá na ně navíc i ustanovení zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, a tito jsou navíc povinni zveřejňovat i své ostatní příjmy. Vycházet proto z předpokladu, že plat pracovníka veřejné správy, či mimořádné odměny, které požívá, jsou osobní nepřístupnou informací, je mylné.

IV.

Žalobce považuje vzhledem k okolnostem případu za nutné vyjádřit se krom otázek právních též k samotné podstatě celého sporu. Základem celého sporu totiž není snaha o šikanu veřejné správy či konkrétního jejího zaměstnance, ale snaha o kontrolu užívání veřejných prostředků.

Žalobce je občanem, který již delší dobu sleduje vyhlásování veřejných zakázek ve městě Zlín, přičemž opakovaně upozorňuje na nedostatky těchto řízení. Žalobci dává za pravdu i Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, když na základě podnětů žalobce statutárním městu Zlín uložil rekordní pokuty v této oblasti. Odpovědný pracovník, o jehož odměny v daném sporu jde, byl zodpovědný za realizaci veřejné zakázky "Systémový integrátor výpočetní techniky, příslušenství a služeb s tím spojených a programového vybavení pro Úřad města Zlína" a jejího následného rozšíření formou výzvy jednomu zájemci. Při realizaci této veřejné zakázky odpovědný pracovník mnohonásobně závažně porušil zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, když objednával jiné zboží, než bylo v nabídce do veřejné zakázky a když na základě veřejné zakázky vyhlášené podle § 49 odst. 1 zákona č. 199/1994 Sb. (s limitem plnění do 5 milionů) objednal zboží a služby za přibližně 37 milionů. Tato závažná porušení zákona vedla k pokutám pro město Zlín ve výši 25.000 Kč, 70.000 Kč, 50.000 Kč a 200.000 Kč.

Žalobce z důvěryhodných zdrojů věděl, že tento odpovědný pracovník byl za svá pochybení potrestán jen symbolicky (snížením osobního ohodnocení zhruba o 10.000,- Kč), přičemž v rozhodném období sedmi let obdržel jen na odměnách částku dosahující údajně 1,000.000,- Kč. Dle informací žalobce byly údajně některé tyto odměny vyplaceny jako přímá kompenzace uděleného trestu. Žalobce proto podal dvě související žádosti o informace a žádal povinný subjekt jak o údaje o vyplacených odměnách v rozhodném období, tak o způsobu potrestání tohoto pracovníka. Druhá žádost je projednávána v samostatném řízení.

Podstatou tohoto sporu tedy není snaha o šikanu veřejné správy, ale o snaha o získání zásadních informací o hospodaření veřejné správy.

V.

Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobce navrhuje, aby soud vydal po projednání žaloby následující

rozsudek:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje sp.zn. KUSP/25456/2008/PŽÚ/Du ze dne 25. dubna 2008 a rozhodnutí Magistrátu města Zlína č.j. S00JP00EKK8A ze dne 11. března 2008 se zrušují.**
- II. Magistrátu města Zlína se nařizuje, aby do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci požadované informace.**
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení, do tří dnů od právní moci rozhodnutí.**

Ve Zlíně dne 6. června 2008

.....
Ing. Luděk Maděra